

Skunk Anansie's Mark Richardson Meer energie dan ooit tevoren

De schrik zit er nog behoorlijk in bij Mark Richardson. Twee dagen voor ons interview maakte een extreem zware storm een onverwacht einde aan Skunk Anansie's optreden op Pukkelpop. De band kwam er wonder boven wonder zonder kleerscheuren vanaf, maar vijf bezoekers lieten op het festivalterrein het leven.

We hebben echt enorm geluk gehad dat we het hebben overleefd. Het is veruit het engste dat ik ooit heb meegemaakt. We werden op een gegeven moment bekogeld met hagelstenen van een paar centimeter groot. De apparatuur heeft een behoorlijke opdonder gehad, maar dat is natuurlijk volkomen onbelangrijk. Dat er bij een festival doden vallen, is niet te bevatten. Zeker niet bij een festival dat zo goed georganiseerd is als Pukkelpop. De organisatie heeft ook wel ongelooflijk veel pech. Vorig jaar was er al die zanger van Ou Est Le Swimming Pool die eerst een meisje het ziekenhuis in hielp en vervolgens zelfmoord pleegde. Dat zijn toch dingen, die verzin je gewoon niet...'

Als er iemand ervaringsdeskundige op festivalgebied is, dan is het Mark Richardson wel. Skunk Anansie speelde afgelopen zomer (in de originele bezetting met zangeres Skin, gitarist Ace en bassist Cass) op 35 festivals door heel Europa. 'Vanavond is de laatste, en dan hebben we een paar weken vrij voordat we verder gaan met de voorbereidingen op een nieuw album.'

Het oude vuur is klaarblijkelijk weer helemaal terug? 'Zeker weten! Het was nooit de bedoeling dat we zo lang uit elkaar zouden gaan. Het is gewoon iets dat gebeurde. Toen we in 2001 een break inlasten, waren we volledig opgebrand. We zijn vanaf het eerste succes vrijwel continu onderweg geweest, en dan merk je op een gegeven moment dat het opraakt. We hadden geen ruzie, maar we hadden elkaar gewoon niets meer te vertellen, zowel persoonlijk als muzikaal niet. Nu is dat anders. We hebben meer energie dan ooit tevoren, en omdat we allemaal meer ervaringen hebben opgedaan, zijn er meer dan genoeg ideeën.'

Iets nieuws

Voor Richardson was een van die ervaringen de Britse band Feeder, waar hij in 2001 drummer Jon Lee opvolgde (die kort daarvoor zelfmoord had gepleegd). 'Dat is ook weer zo'n raar verhaal. Feeder had net zijn grote doorbraak gemaakt en Jon maakt er een eind aan. Ik werd gevraagd om tijdelijk in te vallen en dat werd

uiteindelijk een vaste gig. Feeder was leuk, maar ik kon er toch wat minder van mijzelf in kwijt. Het bleef een beetje aanvoelen als het bandje van iemand anders, terwijl Skunk echt helemaal mijn ding was. Die reünie kwam voor mij dus precies op het juiste moment.

'Eigenlijk is het aan de platenmaatschappij te danken dat we weer bij elkaar gekomen zijn. Die kwamen op een gegeven moment met de mededeling dat ze een Greatest Hits-album van ons gingen uitbrengen. Ace heeft ons toen allemaal bij elkaar gehaald met de vraag of het dan toch niet eens tijd werd om wat nieuws te gaan doen. Eigenlijk is dat wel grappig, want normaal gesproken trekken we ons helemaal niets aan van wat de platenmaatschappij wil. We doen ons eigen ding, en daar hebben ze het maar mee te doen.'

Drumles

'Wat dat betreft is er in al die jaren weinig veranderd. We schrijven onze songs met de hele band, in onze oefenruimte in Londen. Iedereen gooit daar zijn ideeën op tafel en zo ontstaat er wat. Tijdens de tour schrijven we eigenlijk helemaal niet. Dat is voor mij ook niet te doen. Ik heb een beetje rust nodig om over dingen na te kunnen denken, en dat kun je onderweg natuurlijk wel vergeten. Ook in de studio doen we ons eigen ding. We hebben in Ace en Cass twee heel ervaren producers, en we laten ons dan ook niets wijsmaken. Ja, we zijn inderdaad een stel eigenwijze hufters, ha!'

De reünie van Skunk Anansie wakkerde ook Richardson's liefde voor de drums weer helemaal aan. Hij maakte zelfs op Twitter bekend dat hij sinds kort weer drumlessen heeft. 'Ik ben als drummer heel erg goed in één ding: rockmuziek. Voor het echt subtiele werk ben ik niet in de wieg gelegd. Daarom heb ik die lessen genomen. Mike Dolbear leert me nu van alles over jazz en over licht spelen. Dat is heel wat anders dan ik normaal gewend ben. Ik heb niet heel vaak les, hoor. Alleen als ik er tijd voor heb. Binnenkort ga ik weer een paar lesjes nemen, maar verwacht nou niet dat we met Skunk de softe kant op gaan, hè.' (Dennis Boxem) ■

>>

>>